

blive 100 Mand inde i 2½ Maaned. til fortsat Tjeneste. Det andet Rekruthold kommer ind til 1ste November, og det faar ligeledes en første Uddannelse i 6 Maaneder indtil 1ste Maj, og saa skal hele Rekrutstyrken forblive til fortsat Tjeneste i 5 Maaneder o: til Udgangen af September Maaned til Afslutning af de større Vøelser, som foreskrives i Hærløven. Ved Rytteriet bliver der pr. Eskadron 32 Rekruter. Der udtages efter den første Uddannelse Befalingsmandsølever. Det bliver pr. Eskadron 4,6, og saa forbliver der til fortsat Tjeneste 25 Mand pr. Eskadron. Det vil altsaa sige, at af 32 Mand er der udtaget til Befalingsmandsølever og til fortsat Tjeneste 29,6 Mand; der bliver saaledes 2,4 tilbage! Nu skulde det jo gaa besynderligt til, om der ikke ved en Eskadron skulde, paa Grund af Sygdom, Kasation og andre tilfældige Omstændigheder i Løbet af sex Maaneder finde en saadan Afgang Sted. Man kan altsaa næsten med fuldkommen Sikkerhed sige, at hele Rekrutstyrken forbliver til fortsat Tjeneste. Ved Artilleriet kan der ganste vist finde Hjemsendelse Sted efter den første Uddannelse, men dog ikke nogen meget betydelig — det vil indskrænke sig til nogle faa Mand pr. Batteri — hvorimod Trainafdelingen beholder samtlige Menige til fortsat Tjeneste. Ingenieurtropperne ere de, som kunde hjemsende forholdsvis flest efter den første Uddannelse, hvorimod der af Hestepasserne og Sundhedstropperne, paa hvilke Afdelinger formentlig denne Paragraf ogsaa skal finde Anvendelse, slet ingen hjemsendes. Naar der nu bliver dømt Folk efter denne Paragraf til at fjernes fra deres Afdelinger, hvorledes vil man saa betragte dem ligeoverfor den Styrke, som lovmæssig skal holdes inde til fortsat Tjeneste? Stulle de betragtes som henhørende til den forløbs udtagne Styrke, saar Afdelingen saameget færre til Tjeneste, Afvises der under den fortsatte Tjenestegjærelse en Dom, som paabyder Fjernelse fra Afdelingen, vil denne miste Mandstab, som den kun med megen Vanskelighed kan undvære. Jeg skal tillade mig særlig at henlede Opmærksomheden paa Rytteriet, hvor der jo, som sagt, ved hver Eskadron ikke bliver holdt flere tilbage end 25, det er det Høieste, og meget ofte langt fra 25. Dette Mandstab skal passe Hestene, de have som oftest fra 3—5 Heste at passe foruden hele den øvrige Tjenestegjærelse, og naar der nu finder en Afgang Sted af disse Vagabonder fra Afdelingen, vil denne blive meget vanskellig stillet. Om dette saa berettiger til en Indtalsbelse af hjemsendt Mandstab, i Fald saadant findes, veed jeg ikke, men det er et Forhold, som jeg, da jeg havde begjæret Ordet for at berigtige, hvad jeg udtalte igaar, troede at burde henlede det høie Things og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa.

Marineministeren (Ravn): Den ærede 4de Landthingsmand for 1ste Kreds (Carstensen),

som jeg desværre ser ikke er tilstede nu, henvendte igaar et bestemt Spørgsmaal til mig, af hvis Besvarelse han vilde gjøre sin Stilling til Lovforslaget afhængig. Dette Spørgsmaal gik ud paa, hvorvidt Marineministeriet var betænkt paa, i Tilfælde af, at den nye militære Straffelov blev vedtagen, at lade udarbejde Veiledning for Skibscheferne og forskellige reglementariske Bestemmelser, der kunde træde istedetfor de Dele af Krigsartiklerne, som nu paa forskjellig Maade bringes til Mandstabsets Kundskab. Dette Spørgsmaal kan jeg besvare med et bestemt Ja, og jeg kan tilføje, hvad der allerede blev nævnt af den ærede 1ste Landsthingsmand for 2den Kreds (Haffner), at det, saalænge der har været Tale om at føre en ny militær Straffelov igjennem, steds har været Ministeriets Agt at gjøre det. Jeg tror iøvrigt nok, at den ærede Landsthingsmand noget undervurderede tilkommende Skibschefers Evne til at finde sig tilrette i Brugen af en militær Straffelov, som omtrent svarer til det foreliggende Forslag, i Forbindelse med den borgerlige Straffelov. Mig forekommer det, at baade det militære Straffelovforslag og den borgerlige Straffelov ikke have et andet Omfang eller ere mere indviklede, end at man med en god Billiet vel kan finde ud deraf. Alt man skulde kunne bruge dem med samme Færdighed som en god Jurist, vil jeg naturligvis ikke paasta, men Følgen deraf vil vistnok ganste indskrænke sig til, hvad der iøvrigt ogsaa nu finder Sted, at man er mere tilbøielig til at holde sig til Minimumsbestemmelser for Straffene end til Maximum, men at Skibscheferne i Reglen ikke skulde paa en forsvarlig, praktisk Maade kunne anvende en saadan Lov; tror jeg ikke. Jeg er imidlertid ogsaa, ligesom min Kollega, Krigsministeren, i ethvert Fald vis paa, at de paagjældende Skibschefer ville være bedre stillede, naar den nye militære Straffelov er udkommen, end de ere under de nuværende Forhold. Jeg har nemlig aldrig kunnet se, at man virkelig i vort Sækrigsartikelsbrev af 8de Januar 1752 skulde have et saa fyldigt Hjælpe-middel, som blev nævnt af den ærede Landsthingsmand; han omtalte særlig, hvor let man kunde behandle Tyveriforbydelser. Med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse Alt, hvad der indeholdes om Tyveri i det nævnte Krigsartikelsbrev; det er kun 4 korte Paragrafer. Den første Paragraf, § 631, lyder saaledes: „For smaae Tyverier, eller Bestøringer, der ikke overgaae 2 Rdlrs. Værdi, kan Skibschefen sætte en vilkaarlig Straf, som dog ikke maae overgaae 27 Slag med Rattene, og saa see det Bestorede igjen erstattet“. — § 632 lyder saaledes: „Ingen maae stjæle noget fra nogen. Stjæler nogen, da skal han erstatte det Sjæalme, og første Gang fattes i 3 Dage, hver Dag med 27 Slag; men anden Gang hubstreges af Vøddelen for hvert Stib i Flaaden, eller Escadren, i alt med 27